

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

Utkommer den 1 och 15 i varje månad

1 Maj 1916.

Redaktör: J. E. LUNDAHL

N:r 9. Årg. 34.

Väckelserörelser i Indien.

Den bekante evangelisten Sherwood Eddy, som för något år sedan höll en serie mycket framgångsrika väckelse- och evangelisationsmöten i flera av Kinas större städer, vistas nu i Indien, där han utövar en liknande verksamhet, vilken även synes vara krönt med stor välsignelse. Han skriver härom i en indisk tidning bland annat:

Under de senaste åren hava väckelser ägt rum i åtskilliga länder. Mäktiga Andens vindar hava gått fram över Uganda. Korea har haft en stor väckelse. I Kina har en kraftig väckelseväg brutit fram bland ämbetsmännen, studenterna och de ledande klasserna, varvid redan hundratal blivit döpta och införlivade med den kristna församlingen. Skall icke också Indien vakna? Det synes mig, som om Gud sade till oss: »Jag har börjat överlåta det åt eder. Dragen åstad och tagen det i besittning.»

Det mest uppmuntrande jag sett, sedan jag för ett par månader sedan kom till Indien, är den stora väckelsekampanj Syd-Indiens kristna för närvarande hålla på med. Den sista veckan ha vi här i Vellore varje afton haft

en åhörareskara på 1,500 hinduer, och i Madura samlades varje afton 3,000 män och varje dag 1,000 icke-kristna kvinnor för att höra en enkel och okonstlad framställning av Jesu Kristi evangelium. Ett par hundra personer ha ock förklarat sig villiga att studera Nya testamentet och att ingå i de bibelklasser, som anordnas för »sökare». Bland de kristna ha hela skaror av frivilliga arbetare i varje stad varit i verksamhet med att göra husbesök eller leda bibelklasser. Ett stort antal män och kvinnor ha också redan blivit döpta och intagna i församlingen.

Syd-Indiens förenade kyrka, som har ett medlemsantal nästan dubbelt så stort som hela den protestantiska kyrkan i Japan, har anordnat bibelklasser, där för närvarande 10,000 kristna män och kvinnor få utbildning för att sedan delta i väckelsekampanjen. Dessutom stå redan 8,000 frivilliga i arbete med att förkunna evangelium i större och mindre städer och byar i Syd-Indien. Under en vecka ha de med glädje och tillförsikt anordnat möten i 3,814 landsbyar, vid vilka möten 206,900 män och 104,000 kvin-

nor voro åhörare. Över 8,000 »sökare» anmälde sig därvid. Därefter besökte man 835 nya landsbyar, där förut icke funnits några kristna. Över 6,000 personer ha bekänt, att de vilja tillhöra Kristus, och stora skaror ha blivit döpta.

I nära anslutning till denna rörelse inom Syd-Indiens förenade kyrka har en liknande kampanj satts i gång på engelska kyrkans missionsfält i Tinnevelly. Och de syriska kristna — de s. k. Tomaskristna — planlägga även ett »väckelsefälttag», vari 5,000 kristna skola taga del. Dessa förberedas nu för denna uppgift. Även de kristna i norra och västra Indien ha börjat överväga, om icke också de borde vara med i den stora rörelsen, som nu rent av börjar visa sig vilja gå ut över hela Indien.

Under ett besök, som jag nyligen gjorde i Frankrike, tillägger Eddy, tillbragte jag all den tid jag kunde hos de indiska trupperna och de missionärer, som verka bland dem. En from indisk präst sände då med mig följande budskap till Indiens kristna: »Säg dem, att Jesus Kristus skall komma och genom sin Helige Andes kraft utföra ett verk över hela Indien. Säg dem, att det finnes blott ett hinder för ett mäktigt Guds verk i Indien. Säg dem, att vi äro hindret. Endast vi, som äro kristna, hindra Guds mäktiga verk. Gud är redo. De icke kristna äro i nöd. Låt oss bereda oss för det stora verk, Gud vill utföra mitt ibland oss i Indien.»

Jag tror, att detta budskap från den indiske prästen är Guds budskap till oss. Låt oss mottaga Guds gåva för att kunna giva den i all Guds fullhet till Indien och för att få till stånd en

väckelse först och främst bland de kristna och sedan bland de andra.

*

Så långt ur Sherwood Eddys skrivelse. Från andra håll komma liknande meddelanden. Så berättar biskopen av Madras, att i Telugulandet ägde rum flera dop det sista året än någonsin förr och att katekumenernas antal ständigt växer. Av ännu större betydelse är det dock, att man tydligen märker en verklig tillväxt i det andliga livet, särskilt hos lärarna och predikanterna.

Den för några år sedan av engelska kyrkans mission invigde indiske biskopen Azariah — den förste indier, som beklätts med denna värdighet — har tillbragt några månader i Tinnevelly. Han meddelar därifrån, att han blivit helt förvånad över den iver, med vilken folket börjat bygga sina egna kyrkor. Han besökte 35 kyrkor inom distriktet, och av dessa voro 21 byggda av indiernas själva. Han berättar ock, att han fått inviga åtskilliga nya kyrkor, och omtalar den stora glädje de kristna känna, då de efter flera års självbeskattning till en kyrkobyggnad få se denna färdig. Det vilar, säger han, en särskild välsignelse över sådana församlingar, som härvid ansträngt sig till det yttersta. I en landsby sade en av de äldsta: »Vi tecknade oss för 60—80 rupier (1 rupie omkr. kr. 1:20) pr familj till vår kyrka. Gud har givit oss det tillbaka med god ränta. Nu är det fem år sedan kyrkan blev färdig, och det är i ögonen fallande, hur vårt folk nu bor i bättre hus, har bättre kost och befinner sig i långt bättre timligt välstånd än för tio år sedan.»

SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS EXPEDITION

10 Barnhusgatan, Stockholm C.

Allm. Tel. 4634 & 7415. Riks Tel. 4075 & 8525.

Inregistr. telegrafadr.: "Förbundet, Stockholm".

Hålles öppen alla helgfria dagar kl. 9—5.

Svenska Missionsförbundets missionsfält.

Svenska Missionsförbundet bedriver mission i Kongo, Kina, Ost-Turkestan, Kaukasien, Ryssland och Lappland samt sjömansmission i England.

"MISSIONSFÖRBUNDET"

Svenska Missionsförbundets organ för dess yttre mission

utkommer två gånger i månaden.

Prenumerationspriset är kr. 1: 50 på posten och 1: 25 på Expeditionen, då minst 5 ex. rekvireras under en adress. 11 exemplar lämnas för 12: 50.

Till utlandet kostar tidningen 2: 50.

Alla meddelanden, som röra Svenska Missionsförbundet och dess verksamhet, jämte gåvor till missionen och rekvisitioner av böcker m. m., adresseras till Svenska Missionsförbundets Expedition.

I testamenten och gåvobrev, som upprättas till förmån för Svenska Missionsförbundets verksamhet i allmänhet eller till någon särskild gren därav, torde nog angivas, att det är till Svenska Missionsförbundets mission. När ett testamente t. ex. endast innehåller, att ett visst belopp skall tillfalla hednissionen, så kan ju ovisshet uppstå, om det är Svenska Missionsförbundet eller något annat sällskap, som skall hava penningarne.

Sparbössor för insamlande av medel till vår yttre och inre mission utdelas gratis och kunna rekvireras från Svenska Missionsförbundets Expedition.

Förberedelser. | På Expeditionen äro vi nu som bäst sysselsatta med förberedelser för den stundande konferensen och årsmötet. Det är ingen liten apparat, som måste sättas i gång för att ordna allt detta. Årsberättelsen och matrikeln måste ut i tid jämte övriga trycksaker, program måste uppgöras, talare kallas, lokaler bestämmas m. m., m. m. Förvisso ligger mycken vikt uppå, att alla detaljer bliva i rätt tid ordnade.

Dock skulle det hela endast bliva kallt och maskinmässigt och utan livets anda, om icke den inre förberedelsen finnes. Och här står icke Expeditionen ensam. Här gäller det, att varje församling och enskild medlem söker åstadkomma en så god förberedelse som möjligt. Bli konferensen förberedd gerom trosvarm, uthållig bön, så blir den förvisso fylld av helig ande och rik på välsignelse. De beslut, som fattas, bliva ledda av Guds ande, och det hela kommer att verka till fromma för missionens sak och till förhäriligande av Herrens namn, som är Svenska Missionsförbundets högsta uppgift. Vi uppmana därför alla våra vänner att under bön till Gud var i sin stad söka förbereda den kommande konferensen. Ansvaret vilar, som sagt, på var och en. Ingen kan säga, att icke saken rör honom, eller att han icke kan bidra till ett gott resultat. Må Gud giva oss en härlig, välsignelserik konferens!

* * *

Kvartalsmöte | Missionsförbundets kvar-
i påsk. | talsmöte har under påsk-
helgen hållits i Dala-Järna och varit
talrikt besökt. Å Svenska Missions-

förbundets vägnar tjänstgjorde som talare missionssekreterare *J. Norberg* och missionär *C. W. Lembke*.

* * *

Kinaboken. | Vi bedja ännu en gång att få påminna om den minnesskrift över Svenska Missionsförbundets 25-

åriga mission i Kina, som i dagarna utkommer. Vi ha redan i ett föregående nummer omnämnt boken och bedja nu blott att få ytterligare påminna därom. Rekvisitioner kunna insändas ju förr dess hellre och expedieras i den ordning, de komma in, så snart boken blir färdig. För övrigt hänvisa vi till annons i detta nummer.

Från vår yttre mission.

Intryck från Wuchang.

Wuchang, Kina, den 21 jan. 1916.

Kära missionsvänner!

Nåd och frid!

Det är jämt tre månader i dag, sedan vi anlände hit. Ack, så fort den tiden flytt! Det är knappt, att man kunnat hinna med. Vi äro nu ett gott stycke redan på 1916. Att tillönska Eder ett gott nytt år, det lämpar sig icke. Men att uttrycka vår livliga önskan om en god fortsättning av det påbörjade året är dock på sin plats. Ack, att detta år finge bli ett år av rik välsignelse med hänsyn till själars frälsning både därhemma och bland oss härute! Det är stormigt och bullersamt i världen. Vår arma, skuldbelastade jord tyckes bäva under de framstormande härarnas tramp och det hemska dundret från kanoner, kulsprutor och smattrande gevär. Det kännes, som världen skulle knaka i alla fogningar. När skall väl allt detta blodiga elände upphöra? Huru väl, att vårt sköna land skonats för ödeläggelsen allt hittills. Vi bedja, att Herren av nåd må skona vårt land och folk från

att bli indraget i världsbranden. Mätte vårt folk vakna upp och göra bättring, att icke hemsökelsens gissel måtte behöva träffa nordens invånare!

Det skall glädja våra vänner därhemma att höra, att Herren bevarat oss för allt ont och lätit oss få fortsätta vårt arbete härute i lugn och ro. De brev, vi få mottaga hemifrån, lägga i dagen ett varmt intresse för missionen i Kina. Tack, kära vänner, för edert deltagande och intresse, eder nitälskan för hedningarnas frälsning och edra trogna förböner. Hur stort, att vi gemensamt få deltaga i det härliga verket! Vi skola ock i sinom tid skörda, om vi icke tröttna.

Säkert haven I sett av telegram och obestämda meddelanden i tidningarna, att jäsning och oro, uppror och tve-dräkt förekommer i Kina dessa tider i följd av regeringsomkastningen. Det är sant, att provinsen Yunnan förklarar sig självständig. Trupper i rätt stor mängd ha sänts dit för att tukta de upproriska. Man är inte bestämt säker på ännu, huru en del andra provinser komma att ställa sig i förhållande till det, som är i görningen. Men vi kunna konstatera, att vad oss och vårt arbete angår, så ha vi hittills icke haft den ringaste känning av vad som passerat. Vi ha i alla våra verksamhetsgrenar fått gå framåt ostörda. Vad framtiden bär i sitt sköte, veta vi ju icke. Men jag tror dock, att vi kunna taga händelserna lugnt utan att oroas. Vår Mässa-re står vid styret. Låt oss blott gå

framåt, bedja, arbeta och vänta stora ting. Ofta är det så, att Guds rike går framåt under oroliga tider.

Många, många kineser, som väntade sig stor omläggning och mycket uppsving av det republikanska styrelsesättet, ha blivit djupt och grundligt besvikna. Bland dem är också vice presidenten Li Yuen hung. Det berättas om honom, att han i sin sorg över det, som inträffat, vänt sig till buddismen för att där söka sig något lugn för sina upprörda känslor och felslagna förhoppningar. Andra ha öppet sagt: »Det är intet att vänta av människor». Icke så få ha till följd av den besvikelsen, som mött dem, vänt sina tankar och sinnen åt det rätta hållet. De söka Gud och den han sänt, Jesus Kristus. Men hos många ha förbittring och hat tagit ut sin fulla rätt, och de vredgas svårligen.

Kära vänner, låt oss bedja för Kina och kineserna. Möjligheterna för missionen äro stora härute. Mätte vi kunna utnyttja dem i tid, innan det blir för sent.

Eder i Herren
Joh. Sköld.

En resa.

Allt som oftast får man bland Kinas kristna höra talas om självunderhåll. Enligt deras mening betyder det, att de själva finge handhava missionens angelägenheter efter bästa förmåga. Bidrag från utlandet i form av penningar skulle de dock ej neka att taga emot. Men att de flesta av våra utstationer och även huvudstationer med dess arbetare ej ännu äro mogna för något sådant, förstå vi mycket väl. Så mycket som möjligt behöver man vaka över deras arbete. Fördenskull reser missionären, så ofta tillfälle gives, till de olika stationerna, och det är från en sådan resa undertecknad här nedan vill meddela något.

Till Shasi stationens åtta utstationer

och tvenne predikoplatser kan man färdas i båt, även om man här och där nödgas gå några km. till fots. Förutom min kock hade jag en från seminariet i Kingchow utexaminerad elev vid namn Chü. Vi hyrde en vanlig roddbåt, och Jangtses gula vatten förde oss med god fart mot Tuhuti. Efter två timmars resa sågo vi något på en sandbank, som liknade en ångare. Det syntes, att den ej var i sitt rätta element; all rörelseförmåga var förlamad. I nattens djupa mörker hade befälet tagit fel på kursen. »Kuling» hade ej heller något »öga» i fören, som en del kinesbåtar ha. Följden blev, att den rände på, och trots ansträngningar att komma loss blev den fast. Under denna tid av året sjunker vattnet i floden ovanligt fort, och efter några dagar stod Kuling på torra land, stödd av stockar längs sidorna. Ej långt därifrån se vi en mast sticka upp ur vattnet. Båtmannen förtäljer oss, att tvenne båtar sammanstötte med den följd att en sjönk och ett 60-tal kineser fingo sin grav i böljorna. I fjärran skönjes rök, och inom kort möta vi »Siangtan», som med dyrbar last styr mot Shasi och Ichang. Att jag hade några vänner ombord, visste jag ej då. Hemkommen fick jag höra, att de sökt mig på stationen. Under årens lopp lär man känna ett stort antal missionärer, vilka resa till och från sina arbetsfält. Dessa voro kamrater från min studietid på Livingstone College i London. Framkomna till Tuhuti blevo vi tillfrågade av en avdelning från kanonbåtarna, vilka vi voro, vart vi ämnade oss o. s. v. När de hörde, att vi kommo från Shasi »Fuh-in-tang» (missionsstation), voro de nöjda. Sådana bruka ej göra något ont. Efter en km. vandring »embarkerade» vi igen på en liten båt, och just som solen sjönk bakom de vida fälten kommo vi till Mahaokow. Naturligtvis hördes »crackers» (smällare) vida omkring, förkunnande att pastorn anlant. Staden är byggd på båda sidor om floden. På den södra sidan är vårt

kapell beläget. Huset är skänkt av medlemmarna där. På norra sidan ha vi en skola. Kvällen tillbragtes med att besöka medlemmarna, som bo söder om floden. En är apotekare, en annan svinslaktare, en tredje affärsman o. s. v.

Följande dag var söndag. Det regnade, men lokalen var fullsatt, när klockan slog 11 och vårt första möte började. Medarbetaren Hsiao har under de tre år han varit här gjort ett gott arbete. Jag minnes ännu, när han som skollärare första gången kom till mig och på rekommendation av några medarbetare blev antagen på prov. Jag var då litet fruktande för utgången. Men vi ha haft glädje av honom. Efter mötets slut besökte vi de medlemmar, som bo norr om floden. Komna över floden möttes vi ock där med »smällare», som skrämde en häst in i en risbutik. I skolan blevo pojkar förhörda i räkning. Av skolans 24 elever var den minste 6 år, den störste hade fyllt 18. Men alla arbetade efter bästa förmåga. På eftermiddagens möte blevo fyra unga män intagna som katekumener, och sju män mottogo det heliga dopet, sedan de först blivit förhörda i kristendomens sanningar.

Dagen efter voro vi redo att fortsätta resan, innan solen gått upp. Hsiao följde oss den tjugo km. långa resan till Cheo-kia-tsang. Vind och ström följde oss, så att före klockan 1 voro vi framme. Omkring en km. från den platsen stego vi i land för att besöka några medlemmar, som här ägna sig åt lantbruk. Vilken sorglig syn! Under sommaren och hösten har nederbörden varit riklig, och detta lågland var översvämmat. Åkrar, gårdar, ja boningshusen stodo i vatten. År efter år kan detta hända, varför de bygga sina bostäder mycket primitiva. Men de voro glada och tackade Gud. Det hade kunnat vara värre, menade de. Många av lantbefolkningen — det sades omkring 600 — ha från denna plats vallfärdat till Kingchow för att där i

beryktade tempel bedja avgudarna ha förbarmande med dem och avvända faran. Vi sågo stora skaror tåga mot norr, var och en bärande ett gulaktigt skynke, på vilket skrivtecknet »Budda» var anbragt.

I Cheo-kia-tsang har missionen ingen lokal för närvarande. Vännerna samlas i tur och ordning i medlemmarnas hem. Denna gång samlades vi i ett tehus till möte under kvällen, och att tehuset blev fullsatt av en lyssnande skara, behöver ingen tvivla på. Det är första gången jag haft nöjet predika i ett kinesiskt tehus. Natten tillbragtes i ett rum innanför tehuset, vägg om vägg med grisen och hönsen. Under natten föll mycket regn, det blev nordlig vind och kallt. Ingen var hågad att stiga upp bittida, och både gris och höns läto oss sova i ro. Hsiao berättade mig, att han och vännerna här för en tid sedan voro samlade till möte i deras då varande lokal, då ropet »elden är lös» hördes. I ett hus snett över gatan började elden, huset brann ned, och elden drog sig till huset mitt emot det, där mötet hölls. Ej nog därmed, elden grep även fatt i huset bredvid möteslokalen, men denna blev ej skadad. Från den dagen sades det allmänt i Cheo-kia-tsang, att de kristnas Gud har makt att bevara de sina. Verksamheten där är ock i uppgående, och det är en tidsfråga blott, när de kristna skola köpa eget hus till möteslokal.

Under natten till tisdagen öste regnet ned. Det var en bitande kall nordlig vind. Vi bådo Gud om bättre väder, och när vi fått våra saker ombord å segelbåten och väl lagt ut från land, upphörde ock regnet. Väl blåste det hårt, men vi drogo nytta av vinden, ty den drev vår bräckliga farkost så mycket fortare till Sinti (namnet betyder »nya banken»). Om ej denna bank funnes, så skulle vattnet i den kanal, vi senast färdats på, ha föränats med vattnet i den stora kanal, till vilken vi nu kommo. Man hade emellertid gjort en cylinderformig tun-

nel, genom vilken allt överloppsvatten i den mindre kanalen kastar sig med starkt dån ut i den större kanalen. Här finnas några vänner till missionen, och de ha bett Hsiao komma till dem och predika i deras lokal, där skylten med orden »Fuh in tang, kü huei så» (evangelii samlingsplats) redan var upphängd över dörren. Ofta befarar man, att vänner sådana som dessa, vilka ej ens lärt sig a-b-c i den kristna lärans grunder, ha andra bevekelsegrunder än de rätta för sin iver att få ett kapell på platsen. Med tiden avslöjas ju detta.

Vi hyrde nu en större segelbåt, och den friska vinden fyllde de mot vanligheten så vita seglen. Inom kort stodo vi och våra saker på stranden,

Allt färdigt för sjöresan mellan Hukiatsang och Mångkiaki.

2 km. från Hukiatsang. Härifrån måste våra saker bäras, men var finna bärare på en sådan kall och kulen dag? Efter mycket sökande och mycket pratande hade vi dock glädjen se våra saker på väg till Hukiatsang. Men vilken bedrövlig väg! Styckevis låg den under vatten. Chü och jag funno för gott att vada i gyttjan, tjänaren tog av sig skor och strumpor. Det var det mest förståndiga, ty Chüs skor kunde ej bestå detta hårda prov. De gingo ohjälpligt sönder.

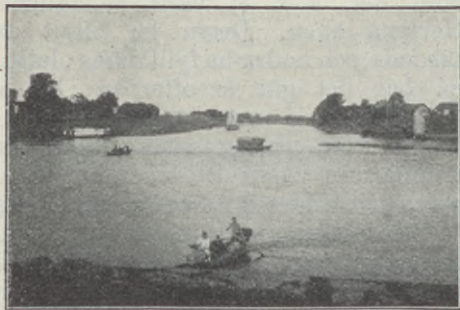
På kvällens möte hade vi glädjen se silversmeder, jordbrukare, handelsmän och doktorer m. fl. vara närvarande. Dagen efter — onsdag — sken solen från molnfri himmel. Redan voro vägarna till en del upptorkade,

Vännen Koh's hem.

och väl var det, ty vi hade nu att färdas omkring 20 km., innan vi kommo till Kongan. Hsiao hade lämnat oss i Sinti för att ha möte där och sedan en annan väg resa till Kongan. 5 km från Hukiatsang kommo vi till en större sjö, där en av våra medlemmar bo. Hans namn är Koh. Här rastade vi och drucko te. Vi blevo sedan instuvade i en mindre båt för att av nämnde medlem föras över sjön. Som synes å bilden, blev båten väl lastad, synnerligast sedan jag och två män till kommo i densamma.

På vägen till Mångkiaki tittade vi in i vår vän Koh's fädernetempel. Där voro omkring 150 små svarta tavlor uppsatta på en ställning å ena långväggen. På varje tavla voro med vita skrivtecken en del namn anbragta. Dessa tavlor äro ett utmärkt släktregister, ehuru detta ej är den egentliga avsikten. Här skola de efterkommande tillbedja förfädernas andar, böjande knä för dessa stamtavlor.

Kanalens förgreningar några km. från Kongan.

Mångkiaki är en livlig handelsplats vid en större kanal mellan Jangtse och floderna i Hunan. Här ha förr funnits några troende vänner, men de ha likt Demas fattat kärlek till denna världen. Till staden Kongan, vårt mål för dagen, hade vi endast 10 km. En större vattenled går direkt till staden. En knapp km. från staden delar kanalen eller floden sig i tre för att ej säga fyra förgreningar. Vår bild visar just den platsen. På högra sidan finnes en tullstation och på den vänstra en avdelning soldater. Vi tåga in genom den förfallna stadsporten i Kongan — någon stadsmur har aldrig funnits — och mottagas av medarbetare och medlemmar, vilka samlats här för att med oss fira minnet av Förbundets

Stadsport i Kongan.

25-åriga verksamhet i Kina. I många år har verksamheten här fört ett tydande liv. Man kan ju ock delvis spåra orsaken därtill. Medarbetarna ha ej varit Herrens trogna tjänare utan blivit förledda av den onde att göra det, som ej varit behagligt i Herrens ögon. Dessa ha blivit avskedade, och andra ha fyllt deras platser. Så har det gått år efter år. Nu ha vi där en f. d. avgudapräst vid namn Tang. Han utexaminerades från vårt seminarium våren 1914 och har sedan dess varit ledare för arbetet här. Fältet är hårdarbetat, och Gud allena vet, vad skörd det skall bli. Emellertid var det en glädje att få intaga tre män som katekumener, en sak som ej skett i Kongan på 4—5 år. Mycket

folk bevistade våra möten under de dagar vi voro där. På torsdagen var jag och tvenne medarbetare hos distriktsmandarinen. Han mottog oss vänligt och frågade om en del saker, som rörde vår mission. På vår förfrågan, om han ville komma till vår lokal och tala på vårt middagsmöte, svarade han, att han, trots sin oförmåga att tala offentligt, dock ville komma. Kl. 12 hade vi nöjet se mandarinen och stadens äldste jämte en stor skara samlas i vårt kapell. Efter mötet bjödos de på festmåltid, och stämningen var den allra bästa. Mandarinen erbjöd sig att, om vi ville öppna skolor och dylikt, utfärda proklamationer om att ingen finge störa oss i vår verksamhet. På kvällen hade vi åter möte för en skara, som villigt lyssnade till korsets evangelium. Hsiao hade anlant under dagens lopp, och hans vittnesbörd om »ljuset och mörkret» grep mångens hjärta.

Dagen därefter måste vi lämna Kongan, och i tvenne båtar företogo vi resan till Hwangkinkow. Vi reste ej den vanliga vägen utan togo en omväg över Maerkang. Resan gick genom milslånga vass-slätter, som under sommaren stå under vatten, men när floden sjunker, bildas här torrt land, och ett slags vass växer upp ända till två manslängder högt. Det användes företrädesvis till bränsle. Strömmen var emot oss, och här och var bildades strida forsar. Som vinden ock låg emot, måste våra båtar dragas fram. I solnedgången kommo vi till Maerkang. »Smällare» smattrade här och var, och vännerna ville nödgå oss gå in på festmåltid. Men vi hade ännu 5 km. att färdas, och mörkret föll på. Vi sågo på den tomt, medlemmarna där redan köpt för att å densamma uppföra ett hus och öppna skola. Allt har bekostats av dem själva. Vägen till Hwangkinkow gick dels över åkerfält, dels över en större sjö. Vid sjön fanns emellertid ingen båt. Båtmännen voro alla ute för att jaga sjöfågel i skymningen. Efter mycket hojtande kom dock en man med sin båt, och

Fiskare torka sina nät vid Tuhuti.

stjärnorna tindrade redan från azurbå himmel, då vi lade ut från land. Mörkt och kallt var det. På andra sidan sjön var landet långgrundt och liknade ett kärr. För att komma till fast mark måste man rö in i ett större dike, som slingrade sig från sjön till landningsplatsen. Men hur i detta becksvarta mörker finna den lilla rännen bland tuvorna i träsket? Vi hade tvenne båtar, och båtmännen rodde i nära två timmars tid fram och tillbaka utan att finna densamma. Våra ögon sökte honom, som vill hjälpa i all vår förlägenhet. Vi ropade och lyssnade. Snart hörde vi årens plaskande, och ej långt från oss stack en båt ut, visande oss var den åtrådda mynningen fanns. Ännu hade vi en halv timmes vandring i mörkret, innan vi kommo till Hwangkinkow. Ingen av oss hade smakat en bit mat sedan klockan 8 på morgonen. Nu var klockan över 9 på kvällen.

Dagen därpå var söndag. Skolans 30 elever samlades kl. 11 till söndagskola. Efter mötet gingo vi ut för

Ångbåten angör bryggan vid Tuhuti.

att besöka medlemmarna och bjuda dem till möte. Kl. 2 e. m. fylldes lokalen av en uppmärksam skara. På kvällen hade vi en sångstund dels till uppmuntran, dels för att skolbarnen skulle få tillfälle höra våra kristliga sånger.

Vår resa var nu egentligen avslutad, och följande dag skulle vi resa hem. Som vi hade 12 km. att gå, innan vi kommo till Tuhuti, från vilken plats vi kunde resa med ångbåt till Shasi, måste vi stiga bittida upp, ja innan solen visade sina gyllene strålar, och efter en ansträngande marsch voro vi redan kl. 9 vid Jangtsefloden. Fiskarna hade redan gjort en rik fångst och höllo nu på att torka sina nät. Ingen ångbåt syntes till ännu. Vid elvatiden kom en mandarin i bärstol, ledsagad av soldater. Framför bärstolen bar en man det brukliga röda paraplyet. Vid bryggan steg han ur bärstolen. Vem mände det vara? Det var ju vår vän, mandarinerna från Kongan. På bryggan fanns ett väntrum, och alla måste lämna rum för mandarinerna och mig. Han köpte biljett åt mig och min medarbetare samt inbjöd oss att dela hans hytt på båten. Det blev ett språkande och tedrickande under den fyra timmar långa resan upp till Shasi. Dagen led mot sitt slut och mörkret föll på, när »Ta-tseo» angjorde bryggan i Shasi.

Vi kände oss glada över att vara hemma igen efter en tröttsam men i allt trevlig och uppbygglig resa.

Shasi i jan. 1916.

A. E. Wandel.

Från Hwangchow.

Fru *Anna Berg* skriver i ett privat brev av den 8 mars följande:

»Trots alla oroande rykten är här ännu lugnt och stilla. Vi arbeta som vanligt i skolan, där vi ha 70 elever även detta år. Ida Pettersson och

Hulda Isakson äro nu här. De studera språket allt vad krafterna hålla. Ida Pettersson har ock börjat undervisa i skolan åtta timmar i veckan i engelska och gymnastik. Därvid blir hon i tillfälle att öva det ordförråd, hon redan äger i kinesiska. Hulda Isakson har emellertid under 14 dagar varit i Wuchang och hjälpt till där under fru Skölds sjukdom. Hon är emellertid bättre nu, och Hulda Isakson har åter fått upptaga sina språkstudier.»

Då sorgebudskapet om missionssekreterare Sjöholms död nådde till Wuchang.

»Bliven stilla och besinnen, att jag är Gud.» Ps. 46: 11.

Det var vid 2-tiden i eftermiddag, då jag skulle bereda mig för en lektion i gosskolan, som min dotter kom in i rummet, där jag satt. I handen hade hon tidningen Norrlandsbladet för den 17 februari. Hon kom rätt emot mig, pekande på en bild. Gråten stockade sig i hennes hals, ögonen fuktades. Med ett nedslaget mod räckte hon mig tidningen och vände sig sedan mot fönstret och grät. Med undran, förvåning och häpnad stirrade jag på bilden. Det var ju bilden av min aktade vän och broder Wilh. Sjöholm. Ja — men — är det sant — är det verkligt, att han är död?! Jag ville icke tro mina ögon. Sjöholm död strax efter det han fyllt 50 år! Vi hoppades ju få behålla honom ännu många år. Men då Herren tagit hem honom, få vi lugna oss. Våra varför måste tystna. Vår fader i himmelen gör aldrig några misstag. Man sade ju: »Vi ha icke råd att förlora en sådan kraft som denna.» Men Herren vet, vad som är bäst för var och en, och han vet även, vad som är bäst för vårt arbete i sin helhet så väl på det stora yttre missionsfältet som på den

inre missionens vidsträckta tegar. Om jag får tala efter människosätt, skulle jag säga: Vårt arbete för själars frälsning hemma och i fjärran bednaland ömmar missionens Herre mera för, än vad någon av oss kan göra. »Gud begraver sina arbetare, men för sitt verk framåt», sade man fordom, och det är sant ännu.

Framför mig ligger nu Sjöholms brev till mig av den 12 januari. Det är synnerligen hjärtligt i fråga om framställningssättet. I slutet av sitt brev tackar han för meddelanden, som min hustru och jag sänt till vår tidning. Han skriver: »Så vill jag tacka för både ditt och Evas brev till tidningen. Jag läste dem på syförelsen i måndags. Och nu komma de in i tidningen till glädje och trevnad för alla, som få läsa dem.» Sist säger han: »I dag hinner jag icke skriva mera, ty om 10 minuter börjar ett sammanträde, i vilket jag skall deltaga.» Hur överlupen var han icke jämt!

Jag fruktar, att detta är mitt sista brev från Sjöholm. Jag har brev på väg till honom. Men hans händer skola aldrig mera öppna något brev från mig. Jag sörjer däröver. Men min Fader, som är i himmelen, säger: »Bliven stilla och besinnen, att jag är Gud.»

Sjöholm och jag ha haft mycket tillsammans de sista 10 åren. Vi ha diskuterat och rådgjort i många frågor — icke så få riktigt viktiga. Och jag skall sent glömma, hur snällt och tacksamt Sjöholm upptog förslag och initiativ, då de framkastades. Även hans sista brev till mig vittnar därom. Vid avfärden från Stockholm den 29 september i fjol följde han oss till Uppsala för att se oss riktigt iväg på den långa färden till Kina — en uppoffring, som vi alla mycket uppskattade, då vi visste, att han var så upptagen av arbete och bestyr samt måste sätta till största delen av förnatten för att kunna följa oss det vägstycket.

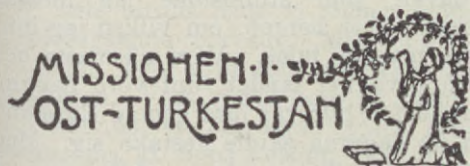
Jag sörjer dig uppriktigt, min dyre

broder. Om dig kan det i sanning sägas: »Du saknas, när din plats är tom.» Ett uppriktigt och hjärtevarmt tack från oss missionärer för allt du gjort för oss! Vårt standar, vi skickade till dig i anledning av din 50-års-dag, fick du nog aldrig se, fruktar jag. Men med det följde vårt synliga tack-samhetsuttryck för de tjänster, du gjort oss. Det kännes vemodigt och nedslående, att du icke för vår talan längre. Men Herren lever. I hans namn gå vi framåt. Med honom vinna vi seger. Också vårt ankare är kastat innanför förlåten. Vi mötas i sol och ljus nästa gång — av Guds nåd och barmhärtighet. Då ha vi hela evigheten framför oss att glädjas över Guds underbara frälsning.

Sjukdom och smärtor, avskedstagande och skilsmässor, kamp och strid, segrar och nederlag, tårar och död — allt det första är då förgånget. Till dess vile du i frid, vår dyre, älskade broder! Vi minnas dig med glädje och tacka Herren för vad du varit och gjort. Jag instämmer med C. B.—g, då han säger:

»Det glesnar ock i skogen — o, I bröder,
Hur dödens yxa våra fält föröder!
Vad växer upp, där våra cedrar stått?
I nya krafter, Er åt Kristus vigen,
I korsets leder såsom stridsmän stigen,
Och gån den väg, som edra fäder gått!»

Joh. Sköld.

Julfirande och fattigbjudning i Jengi-Hessar.

Jengi Hesar den 4 januari 1916.

Kära missionsvänner!

Det är långt emellan meddelandena härifrån nu för tiden. Den osäkra

postgången gör, att man förlorar lusten för brevskrivning. Ett och annat brev kommer visserligen fram lika fort som förut, men det vanliga är, att de brev, som komma, äro en eller flera månader försenade, och en del komma aldrig fram.

Då vi nu sända en hälsning, vilja vi säga vårt hjärtliga tack till Eder, kära missionsvänner, för eder uthållighet under det gångna året. Huru gärna önska vi icke, att vi som gengäld för eder offervillighet kunde bringa Eder budskapet om många omvändelser, men den tiden har icke kommit ännu. Men vi arbeta i hopp, att den skall komma.

Vi ha nu åter firat jul härute. Jul-afton voro vi samlade hos Högbergs, där vi hade det alltigenom trevligt. Den enda hälsningen från Sverige var jultidningarne, som kommit fram i tid. Juldagen skulle vi ha otta, den första här i Jengi-Hessar, och vi väntade med intresse att få se, om några vågade sig till oss så bittida på dagen. Det såg inte hoppfullt ut i början, men i dagningen kommo några stycken, så att vi fingo ett tjugotal samlade. Vi läste och talade om Jesu födelse och bjödo dem alla efteråt på te, bröd och sötsaker, vilket de tycktes förstå bättre än vår predikan. Då fattades ingalunda intresse. Kanske att denna vår tebjudning var en bidragande orsak till att vi följande dag hade rätt mycket folk på vårt möte.

Tisdagen efter jul hade vi fattigbjudning för omkring 250 personer. Var och en fick en rätt stor skål mat och ett bröd. Vid vår förra fattigbjudning höll det på att bli oss omöjligt att hålla ordning, men nu hade vi gjort bättre förberedelser, varför allt gick mycket trevligt och lugnt tillväga. Men det är nästan otroligt, med vilken iver dessa stackare vänta på en skål mat. Det var också rörande att se, huru en del fastän själva hungriga inte fingo äta upp sin portion utan måste gömma den för att dela med sig åt någon anhörig, som inte kunnat släpa sig till oss.

Vid ett sådant tillfälle får man se en samling av fattigdomens barn, och det är väl fråga om man kan göra en mera bibelenlig bjudning. Vi sade till varandra: »Tänk, om vännerna hemma finge se denna syn.» Nästan alla voro klädda i trasor, en del voro blinda och somliga halta eller på annat sätt ofärdiga. Men deras stora lycka är, att de äro nöjda med sin lott. Aldrig hör man dem klaga eller avundas de rika, om än dessas hand är aldrig så tillknuten för dem.

Hela kalaset kostade omkring 20 kronor, vilka medel vi fått av missionsvänner hemifrån.

I övrigt är det sig likt här. Vi få allt emellanåt erfaras, att våra motståndare äro på sin vakt. Så ha de nu en tid sökt förhindra och avhålla de sjuka från oss, vilket ock ibland lyckats för dem. Men då sjukdomsfall inträffa hos dem själva, anlita de ofta oss. Denna deras inkonsekventa agitation emot oss oroar oss inte så mycket, ty vi veta, att även om de lyckas att för tillfället skrämja folket ifrån oss, så är det dock folkets förtroende för

dem, som kommer att lida mest härvidlag.

Högberg har gjort flera starroperationer i vinter, och flera blinda vänta på att få komma hit, då den värsta kylan är över. Genom våra lyckade operationer vinnes det mesta förtroendet för vår läkareverksamhet.

Elsa Andersson har gjort sina bästa försök för att få en skola till stånd, men hittills har det inte sett så lovande ut.

Våra möten ha nu, såsom det brukar vara vintertiden, varit mera besökta.

Om vad som händer och sker i Europa, veta vi knappast något, ty alla politiska tidningar utebliva, och brev, som innehålla något om kriget, stanna också i censuren.

Vi ha så mycket att tacka Gud för. Vi leva så gott som oberörda av det hemska kriget, och Gud har beskyddat och bevarat oss väl. Vårt arbete har fått fortgå som förut. Detta är en stor nåd i dessa tider.

De hjärtligaste hälsningar till alla missionens vänner från oss alla här på stationen genom

Eder tillgivne
Gottfrid Palmberg.

Från utresande missionärer.

Av våra sist utresta Kaschgar-missionärens resa ha vi fått följande skildring, skriven av fröken Hanna Andersson. Resenärerna voro, som bekant, utom brevskriverskan, David Gustafsson, Hilda Nordqvist, Elsa Andersson, Stina Mårtensson och Elin Svensson.

Kaschgar den 28 dec. 1915.

Kära vänner i hemlandet!

»Gläd dig då, du lilla skara, Jakobs Gud skall dig bevara», voro de sista ord vi hörde, då tåget ångade ut från Stockholms Central. De orden fyllde då mitt hjärta med en känsla av glad förvissning om Guds närvaro och hjälp, och de följde mig sedan hela resan. Nu äro vi framme vid målet och hava ännu en gång fått erfaras, att vår Gud är en bönhörande Gud. För mig står

hela denna resa som ett enda stort Guds under.

Det var ju med åtskillig undran och bävan, som åtminstone jag motsåg resan över bergen, om vilken jag hört så mycket talas. Våra närmaste och våra vänner landet runt voro bekymrade för hur vår färd genom Ryssland i de dagarna skulle gestalta sig. Men det var alltsammans onödig oro. I Haparanda blevo vi på bästa sätt omhändertagna av konsul Werbitsky och pred. Palmér. Konsuln hjälpte oss vid tullen, och han var den siste vid tåget i Torneå. Till Petrograd kommo vi natten mellan lördag och söndag den 18—19 sept., och trots att det var mitt i natten, hade vi bröderna Sarwe och Nyman troget väntande vid statio-

nen. I Petrograd voro vi beredda på att få vänta, kanske länge, på biljetter. Vi voro ju många, och i dessa tider förstår man ju, att järnvägarna måste vara hårt anlitade. På söndagen vilade vi, besökte eftermiddagsmötet i den lilla svensk-finska församlingen och slutade dagen hos vännerna Sarwe. Redan tidigt måndagsmorgon voro bröderna Nyman och Gustafsson på väg för att höra sig för om bi jetter och kommo genom vederbörandes tillmötesgående helt glada tillbaka med löfte om, att redan onsdag kväll skulle vi få följa med genomgående vagn till Taschkent. Den följande tisdagen var en rysk helgdag, och vi fingo därigenom tillfälle att bese flera av kyrkorna och även åhöra mässan i ett par av dem. Jag kom därvid att tänka på Paulus i Athén. Aven här var folket benäget för gudsdyrkan. I stora skaror stodo de tätt sammanpackade på stengolvet. Särskilt fäste jag mig vid att flertalet kyrkobesökare voro manliga — unga pojkar och män i sina bästa år. De böjde knä, gjorde korstecknet, köpte vaxljus, som tändes framför någon bild, bådo och kyssde bilden med största vördnad. Jag gick från kyrkan med känslan av att ha varit på en begravning. Tänk, om allt Sveriges folk besinnade vad det äger, som får höra evangelium fritt predikas.

Vi undrade, om vi verkligen skulle få biljetterna, som vi blivit lovade. Vi voro ju beredda på svårigheter av alla slag, och hittills hade vi endast mött tillmötesgående överallt. Men onsdagen kom och med den de utlovade biljetterna. Vårt tvivel kom på skam. Så lämnade vi Petrograd glada och tacksamma kl. 9 på kvällen. Det blev en intressant resa särskilt för mig, som gjorde den för första gången. Standigt nya vyer och folktyper, t. o. m. steppen och öknerna blevo intressanta, allt var så nytt och ovanligt. I Haparanda sågo vi snö utmed dikeskanten, men då vi kommo till Taschkent, hade vi full sommar. Vi kommo dit en

tisdagsmorgon jämt fjorton dagar efter avresan från Stockholm. Då jag den morgonen såg ut genom kupéfönstret, hade landskapet fått ett helt annat utseende, och kamraterna sade, att ungefär så såg det ut i Kaschgar. Jag tyckte, att det såg minst sagt bedröfligt ut. Inte ett grönt strå utom de odlade fälten. Allting grått. Små låga, grå lerhus, grå lermurar och på vägar och gator fotsdjupt med damm. Träd och allt var så dammigt, så att hemma kan man omöjligt göra sig en föreställning därom. Men det är rakt förunderligt, vad man kan bli van vid allting. Då jag kom hit till Kaschgar, tyckte jag här var riktigt vackert.

Från Taschkent hade vi ännu några timmars järnvägsresa till Andidjan, som är slutpunkten för järnvägen i Ryska Turkestan. Därifrån gick sedan färden med droska till Osch, där vår bergresa skulle begynna.

I Osch provades och hyrdes hästar, en del matvaror köptes upp, och på morgonen den 2 okt. stod karavanen färdig på gården. Den första dagen är endast jämn väg, och däröver är man glad, då man är nybörjare. Som ryttarinna fick jag göra samma erfarenhet som andra nybörjare under den här resan fått göra, nämligen att hästen mest går sin väg, oberoende av ryttarinns önskningsar. Hästen hade förut gått bland sina kamrater som karavanhäst, och mitt inne bland koffertar och bördor ville han helst hålla till. Och att få honom att gå ett stycke framför karavanen är inte så lätt för den, som ej är van att sköta hästar. Men med kamraters och karavanförars hjälp går det så småningom, och efter ett par dagar har hästen kommit ifrån sin vana. För övrigt kan man inte nog beundra dessa hästar. Gång på gång måste jag uttrycka min förvåning över deras säkra, lugna gång. Över floder, uppför branter, bland sten och moras, på smala stigar vid kanten av raviner, överallt gå de lika lugnt och försiktigt. Den vanliga dagordningen vid vår bergresa var att ge sig iväg

så tidigt som möjligt på morgonen för att hinna den bestämda dagsleden, innan mörkret föll på. Efter att ha ätit frukost voro vi oftast resfärdiga vid sjutiden på morgonen, vilade så ett par timmar mitt på dagen och voro vanligen framme vid natthärberget vid femtiden. Då var det att plocka fram av den medförda matsäcken och laga mat, koka kaffe eller te och försöka få det så trevligt som möjligt. Så bäras sovpåsar och sängkläder in i rummet, var och en reder i ordning sin bädd där på lergolvet, och efter en kort aftonbön är man så glad och tacksam att få gå till vila. Den dag vi passerade Terekdavan, det högsta bergspasset under resan, hade vi äkta nordiskt yrväder. Det snöade duktigt, och dagen efter hade några handlande förlorat vägen däruppe i snön och måst skaffa sig kirgiser till vägvisare. Vi kommo lyckligt över.

Onsdagen den 13 okt. började vi vår sista dagsled. På eftermiddagen skulle vi nämligen vara framme vid målet. Den morgonen voro vi tidigt i farten, och innan det var riktigt dager, sutto vi färdiga på våra hästar. Vi hade även en liten aning om, att kamraterna från Kaschgar skulle möta med kaffe någonstans under vägen. Och

mycket riktigt! Ett stycke ut i öknen ett par timmar från Kaschgar mötte oss broder Bohlin och ledsagade oss in i en by, och där under några lummiga träd voro kamraterna och en hel del infödingar samlade. Efter att ha vilat lite och druckit kaffe fortsatte vi resan men fingo snart avbryta den igen. Vi möttes nämligen av Törnkvists från Hancheng med alla kinespojkar från skolan. Här hade en vän bland befolkningen dukat upp frukt av alla slag för att därmed välkomna oss. Vår lilla skara hade ökats betydligt under sista delen av vägen, så att vi voro ett stort sällskap, då vi drogo in på stationsgården. Ack, vad det var skönt att få komma in i ett riktigt hus! Och vad man tyckte här var fint och trevligt överallt! Missionsstationen var som ett litet paradiset mitt i allt damm och smuts runt omkring. Ja, Gud välsigne våra missionsstationer! Mätte därifrån kunna spridas något av Guds kärlek ut bland dem, som icke veta något därom!

En varm hälsning till alla både kända och okända vänner! Glöm oss icke i bön till Gud! Vi veta, att han är en bönhörande Gud.

Eder

Hanna Andersson.

Några ord om sjömansmissionen.

Sjömansmissionär *L. H. Wikström* i Helsingborg har sänt oss följande skrivelse dels om sjömansmissionen i allmänhet och dels om verksamheten på Sjömanssalen i Helsingborg.

Det var med stor glädje jag läste missionär Engvalls uppsats om sjömansmissionen i Eder tidning för den 1 april. Jag förstår honom så väl, då han säger: »I de flesta fall har jag talat om sjömansmissionen, där jag rest fram i vårt land. Ty därav hjärtat är fullt, därav talar munnen.»

Ja, sjömansmissionen är en välsignad och behjärtansvärd mission. Våra sjömän kunna i regel ej besöka kyrka

eller kapell, ty tiden är så kort i hamn. Men till sjömansmissionens läsrum kan sjömannen alltid komma. Där passar hans dräkt. Där känner han sig hemma, och ett varmt välkommen möter honom alltid. Han förstår, att han har sina vänner där. En hemkänsla strömmar emot honom. Ofta dukas kaffebordet för honom, och där kan han bland vänner öppna sitt hjärta. Han talar då om mor och far, som han för länge sedan lämnat, om hem och fosterjord. Ofta rinner tåren från kinden, då dessa punkter vidröras. Vad vi missionsarbetare lägga särskilt

vikt vid i dessa samtal, är att peka på Jesus Kristus som den rätte hjälparen. Vi uppmana våra bröder att taga honom med i skeppet som lots och styrman. Rätt många sjömän ha handlat så förståndigt. En sådan sjöman är en riktig missionär, där han far omkring på havet.

Jag har med sorg hört sjömän fråga mig om orsaken, varför det så sällan bedes till Gud för sjömännen i våra missionshus. Broder Engvall säger: »Kanske det kan ha sin grund i att det finnes så ringa litteratur, som berör sjömansmissionen. Jag skulle då vilja rekommendera sjömanstidningen »Brevduvan». Denna lilla tidning flyger över hav och land till snart sagt varje hamnstad i världen. Den kostar endast kr. 1: 20 om året.

Till sist ber jag att härmed få frambara ett ur djupet av mitt hjärta gående tack till de kära vänner landet runt, som så kärleksfullt bistått oss i vårt arbete under det gångna året såväl med kontanter som julgåvor. Vi stå i stor tacksamhetsskuld till Eder. Herren välsigne Eder rikligen!

Hälsingborgs Sjömansmission har även under det gångna året på vad sätt den kunnat sökt komma de sjö-

män till hjälp, som besökt Hälsingborgs hamn. Sjömanssalen har dagligen stått öppen, och sjömännen ha gått där ut och in, skrivit brev, läst tidningar eller annan lektyr, som där tillhandahålles, samspråkat och känt sig som hemma.

Följande belysande siffror må lämnas:

Skeppsbesök ombord 2,300, besök på sjukhus och ålderdomshem, där sjömän vistas, 215, större möten för sjömän söndagar och torsdagar, dessutom aftonbön varje kväll övriga dagar, fester för sjömän 34, däribland 4 julfester, besökande sjömän på möten 6,000. En gång i veckan ha sjömännen vanligen bjudits på kaffe. Utom mindre belopp, som för kortare tid lämnats i förvar, ha 6,460 kronor hemsänts till sjömännens anhöriga. 2,500 brev ha skrivits av sjömän på läsrummet.

Åtskilliga behövande ha vi ock försökt hjälpa.

Det största erkännande från våra sjöfarande bröder har kommit oss till del både skriftligen och muntligen. För allt vilja vi giva Herren äran.

A sjömansmissionens, sjömännens och egna vägnar

L. H. Wikström.

När och fjärran.

Offer för Kina.

I ett föredrag vid en ungdomskonferens för kineser i Amerika yttrade den bekante evangelisten Sherwood Eddy:

Jag frågar eder, så många som älska Kina: Viljen I giva edra liv åt Gud för att tjäna honom i Kina? Jag tänker på den unge kinesen, Long Fook, som, då han hörde om de förtryckta slavarne i Sydamerikas gruvor, sålde sig själv till slav under fem år för att vinna dessa slavar för Kristus. Ända till sin död arbetade han i gruvorna tillsammans med de andra slavarne och vann därunder 200 själar för Gud. Jag är övertygad om att det här i Amerika finnes kinesiska

studenter med samma sinne som Long Fook.

Låt mig nämna ännu ett exempel. Horace Pitkin var för 20 år sedan min studiekamrat i Yale. Han offrade sin tid och sin förmögenhet för Kinas väl. Han hade fattat kärlek till Kina, och han gav sitt unga liv för det land, han älskade. När jag besökte Pao-tingfu, visade man mig den plats, där pöbeln omringat honom för att döda honom. Han hade intet klandrande ord att säga till denna pöbel. Han endast bad: »Fader, förlåt dem, ty de veta icke, vad de göra.» De visade mig den plats, där han suttit tillsammans med sjna vänner den sista aftonen han levde. Han sände då ett

budskap till sin hustru, som låg sjuk i Amerika: »Säg min hustru», bad han, »att Gud var med mig ända till slutet. Säg henne, att hans frid var min hugsvalelse. Bed henne skicka vår gosse, Horace, till Yale, där jag har studerat! Och säg min son, att han om 25 år skall komma ut till Kina och upptaga mitt arbete här!» Pitkin hade icke varit i Kina länge nog för att hinna lära sig språket, men likväl sade han: »Säg min son, att han skall komma hit.»

Det är genom sådana offer, Kina skall vinnas, och detta är det pris, vi måste betala för att vinna det. Utan offer och utan lidande kan det aldrig ske. Självt har jag en son, som ämnar sig till Asien för att någonstädes där offra sitt liv i evangelii tjänst. Jag önskar få sända min son dit, bleve det än ett nytt boxaruppror, och skulle han än mista sitt liv. Till vad pris som helst vill jag, att han skall gå den vägen, ty jag vet intet större, än att en man offerar sitt liv för sina vänner och för det land, som behöver honom.

I staden Taiyuanfu i Shansi stod jag under det träd, där 46 missionärer blevo halshuggna år 1900. Jag vill ej kasta skulden för denna våldsgärning på bödlarne. De förstodo ej bättre. Bland dessa 46 martyrer voro två små flickor, vilkas fränder äro mina vänner. Vid ett tillfälle gästade jag deras farföräldrars hem i Ohio. Det var, sedan blodbadet hade ägt rum. De gamla sa le under tårar: »Vi hysa inga bittra känslor. Vi gävo våra älskade åt det landet, så fullt av nöd och behov.» Ja, Kina *skall* komma att tro sanningen.

Missionen och skolan.

En framstående tysk psykolog och pedagog har nyligen publicerat en högst intressant undersökning om missionens förhållande till barnasjälens. Och han påvisar på ett slående sätt, att missionskunskapen helt enkelt är ett förstklassigt pedagogiskt hjälpmedel, som det nästan vore oförsvarligt att låta

ligga obrukat. Av det rikhaltiga material han sammanfört för att bevisa sin sats kan här blott ett och annat medtagas.

Vid undervisningen gäller det i främsta rummet att väcka barnens uppmärksamhet. Det har visat sig, att denna i hög grad fängslas genom en levande framställning av bilder och fakta ur missionens historia. »Även den lärare, som personligen ej alls intresserar sig för missionen, måste av rent pedagogiska grunder tid efter annan infläta missionsberättelser i sin undervisning.»

Erfarenheten lär vidare, att berättelser av dylikt slag förmå att sätta barnens fantasi i rörelse. Det nya, utomordentliga, underbara, obekanta förmår ju i regel åstadkomma detta. Och det kan då i många fall vara riktigt att gå ut ifrån något, som är obekant för barnen, istället för att välja sådant, som till äventyrs från början synes dem allt för väl känt för att kunna locka och intressera.

I missionärens liv och arbete finns även mycket, som tilltalar barnasinnets. De få följa honom på hans resor och jakter, se honom omgiven av en underbar växt- och djurvärld, höra honom samtala med underliga människor; och missionärens liv blir dock i allt detta något »särskilt» i jämförelse med forskningsresandens och turistens på grund av den speciella uppgift som dragit honom ut i världen.

En egendomlighet i barnets väsen är ock dess rörlighet, iver att alltjämt ha sysselsättning: »barn och rörelse höra samman». Missionen är »storartad verksamhet». Här är liv och rörelse överallt. Här färdas man över hav och genom skogar, här strider man med vilda djur och vilda människor, här bygger man hus och kyrkor, här kämpas svåra strider och bäras tunga lidanden o. s. v. Och måhända kan också barnet i allt detta, som missionären möter, skymta den drivande kraften i all hans gärning: den oegenlyttiga, uppoffrande kärleken.

Ur en uppsats av G. W. Lindeberg.